

[Glensgård]

igen fik regeringsmagten. Det er der ikke noget forkert i, det er korrekt. Men det er også en bekræftelse på, at partiet venstre har et medansvar for udviklingen i det statslige og i det hele taget i det offentlige overforbrug.

Vi må ved udgangen af dette år regne med, at vi har en indenlandsk statsgæld, der svinger lidt på den anden side af 100 mia kr. De penge skal jo ind i statskassen på en eller anden måde. Der har regeringen samlet hr. Anders Andersens idé op og i den grad finansieret det offentlige overforbrug ved hjælp af optagelse af indenlandske statslån.

Vi får et underskud på statsfinanserne i 1981 – det tror jeg finansministeren vil bekræfte – der kommer til at ligge på 62–63 mia kr. Det er en udvikling, som vi har advaret imod ved flere lejligheder. Et underskud på 63 mia kr. svarer til, at regeringen hver evig eneste time skal ud og låne 7.191.000 kr. De penge, regeringen går ud og låner af borgerne i form af indenlandske statslån og statsobligationer, bliver suget op i samfundet. Penge, som ellers skulle have været brugt til aktive erhvervsinvesteringer, penge, som skulle have været brugt til investeringer i byggeri, suger regeringen op.

Det har vi set inden for et erhverv, som i øvrigt er hårdt ramt, nemlig dansk landbrug. Hr. Tang Sørensen vil senere komme ind på problematikken, men jeg vil allerede her sige, at vi jo har set, at det er en ganske fornuftig disposition for en dansk landmand, hvis han i øvrigt er i stand til det, at afhænde sin besætning og investere den kapital, han måtte få fri, i statsobligationer. Det kan give ham et større afkast, end hvis han går ude i produktionsapparatet. Heller ikke investeringer i byerhvervene kan man tilråde i dag. Det ville være forkert at sige til folk: I skal investere i byerhverv, I skal investere i industri. Hvis man gav folk det råd, så havde man givet dem et dårligt råd, fordi afkastet af den kapital, der investeres i erhvervslivet i dag, slet, slet ikke står mål med det afkast, man kan få af investeringer i statsobligationer.

Regeringen har altså lagt op til kun at dalere videre med et underskud, at skubbe underskudsproblematikken foran sig i de kommende år. Vi har sagt til regeringen ved flere lejligheder, og jeg vil da godt gentage det her, at det er en særdeles farlig kurs, regeringen er inde på. Vi tror nemlig ikke som regerin-

gen, at de problemer, vi har i landet i dag, skal og kun kan klares, hvis der kommer en konjunkturopgang på verdensmarkedet. Nej, vi kan med vores lille land producere os ud af vores problemer. Det, der er vores problem, er, at vi skal have fundet et omkostningsniveau, som ligger lavere end de landes, vi skal konkurrere med. Og det lavere omkostningsniveau kan vi udelukkende få ved at sætte den offentlige sektor i en rimelig balance til produktionen.

Socialdemokratiet kalder sig et arbejderparti, og jeg vil godt garantere socialdemokratiet, at vi vil hjælpe med til at støtte den danske produktionsarbejder. Lad os i fællesskab sikre den fulde beskæftigelse for ham. Lad os i fællesskab forbedre hans levestandard. Men hvis vi kan blive enige om det, så må regeringen også holde op med at stjæle hans penge. Hans penge skal ikke anvendes til nye offentlige administrationsbygninger, til Vietnamlån, ambassadebyggeri i Saudi-Arabien, ny ambassade i Indien, køb af Ringo Starr-lejligheder i London til ambassadefunktionærer. Vi må sige nej til at yde tilskud på mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ mia kr. til Handelsbanken, Den Danske Bank og Arbejdsgiverforeningen, de klarer sig sikkert nok. De penge, regeringen nu har besluttet at give i tilskud til Handelsbanken og Den Danske Bank, skal først og fremmest tages fra erhvervslivet igennem en hård beskatning af arbejdskraften i dansk erhvervsliv.

Vi er altså klar til at gå ind og hjælpe den danske produktionsarbejder, for derigennem tror vi på, at vores konkurrenceevne bliver bragt på et sådant plan, at vi ikke vil have nogen afsætningsvanskeligheder, og i det øjeblik vi ingen afsætningsvanskeligheder har, har vi altså mulighed for at genskabe den fulde beskæftigelse.

Det, der er vores problem, ses tydeligt af udviklingen i en lønmodtagers disponible realindkomst i perioden fra 1970 til 1979. Hans disponible realindkomst steg med 4.436 kr., eller udtrykt i procent: 16,1. Stigningen i den direkte skat var på 24.229 kr., eller udtrykt i procent: 226,7. Hans realindkomst var altså steget med 16,1 pct., mens skatten, og det er det, der belaster produktionen, var steget med 226,7 pct.

Hvad er det så rent faktisk, regeringen har lagt op til? Ja, som jeg sagde indledningsvis, er det en fortsættelse af den politik, regerin-